Cum AU FOST DESCOPERITE

Marlene Dietrich

Clara Bow

Norma Shearer își datorește celebritatea lui Irving Thalberg.

Joan Crawford a fost „descoperită" de Edmund Goulding.

Ruth Chatterton a devenit „star" prin Henry Miller.

Greta Garbo s'a lansat prin Mauritz Stiller.

Ann Harding a învățat să joace dela Jasper Deeter.

Lupe Velez a ajuns faimoasă prin Richard Bennett.

Clara Bow a devenit star prin B. P. Schulberg.

Gloria Swanson trebue să mulțumească primilor trei bărbați ai săi cariera pe care a făcut-o.

Marlene Dietrich poate mulțumi lui Josef von Sternberg, ridicarea ei.

Ann Dvorak s'a ridicat prin Howard Hughes.

ASUPRA fiecăreia din vedetele ecranului, dela Greta Garbo și până la cea mai recentă senzație, Ann Dvorak — se proectează umbra unui bărbat. Tragediană, comediană, blondă sau brunetă — toate sunt ca niște iedere plăpânde, când e vorba să-și croiască un drum. Poate tuna și fulgera feminismul asupra marilor libertăți. În cazurile Hollywoodului veți vedea că cele mai încântătoare femei, au fost scoase din obscuritate și lansate pe scara faimei de două viguroase brațe masculine. Nu că aptitudinile lor ar fi lipsite de valoare; nici că n'ar justifica credința pe care lansatorii au avut-o în ele, nimic din toate acestea, dar rămâne ca o lege naturală faptul, că celebritatea fiecăreia din ele proectează umbra unui bărbat, primul care le-a întrevăzut posibilitățile.

Dr.: *Lupe Velez*

Jos: *Ruth Chatterton*

Povestea Gretei Garbo e clasică. Era o necunoscută când Mauritz Stiller, talentatul regisor, ale cărui aptitudini atrăseseră atențiunea studiourilor, o aduse la Hollywood. Greta era o suedeză dolofană, pistruiată și simplă, fără cea mai mică scântee din farmecul exotic pe care-l emană astăzi. Lui îi plăcea însă această tânără debutantă, simțind potențialul hipnotic al personalității sale. Solicită o șansă pentru favorita sa și astfel începu desvoltarea și modelarea celei mai pitorești personalități femenine dela Cleopatra încoace.

Fetița durdulie cu fața rotundă pe care Edmund Goulding a remarcat-o într'o zi, e ca un ecou pierdut față de picanta Joan Craw-

ford, față de admirația și invidia pe care i-o păstrează publicul feminin. El a știut să prețuiască aptitudinile ce se afirmară atât de complect în „Paid" și mai târziu alături de Clark Gable, în „Possessed". Talentul său scapără ca o bucată de cremene, sub degetele abile ale acestui regisor. Mica și stângacea Lucille La Sueur — fetița care apărea în baletele varieteului Marigold Gardens din Chicago, deveni vibranta Crawford, prin inspirația unui bărbat.

Optimiștii vor spune că geniul răsbește totdeauna. Totuș, nu sunt puțini geniile care s'au ofilit în obscuritate, pierzându-și treptat strălucirea, fără ca cineva să fi visat măcar de existența lor. Desigur că fără spiritul analitic și ochiul pătrunzător al lui Edmond Goulding, Lucille La Sueur ar mai dansa încă într'un varieteu.

Știind ca talentul nu poate înflori dacă nu i se dă ocazia, Joan Crawford s'a silit la rândul ei luni de zile în zadar, pentru a realiza ambițiile lui Ann Dvorak, fiica Annei Lehr, o fostă actriță de cinema.

Karen Morlay care face parte tot din trupa M-G-M-ului și-a asociat eforturile cu ale lui Joan, pentru a determina pe directori să dea Annei Dvorak o șansă. Dar a rămas dansatoare până când Howard Hughes, regisorul care a realizat „Ingerii infernului", și-a dat seama de dramaticele-i aptitudini și o lansă în „Scarface". Filmul acesta îi dădu ocazia acum în plină ascensiune spre celebritate. Se pare că o femee e literalmente incapabilă să ajute pe o alta, că debutanta, dacă vrea să răsbească la lumină, are absolută nevoe de sprijinul unui bărbat.

Ann Harding își datorește succesele reali[illegible] pe scenă cât și pe ecran, lui Jasper Deeter. Lipsită completamente de experiență, își îndreptă primii pași spre el. Nu mai jucase niciodată și ar fi vrut să obțină câteva roluri mai mici, care s'o pregătească pentru marea ei pasiune — teatrul. Trebuind să monteze piesa „Inheritors" unde avea nevoe de o eroină cu figura de madonă și plete blonde, lungi. Ann i se păru trimisă de Dumnezeu.

Astfel, Jasper Deeter petrecu ore la rând pentru a o învăța principiile jocului, intensificând acel farmec pur ce subjugă astăzi. Mai târziu chiar, când pleacă la Philadelphia pentru a prelua direcțiunea teatrului Hedgerow nu-și pierdu din vedere protejata și nu încetă a-i da sfaturi. Ann Harding făcu o probă pentru rolul principal, într'o nouă piesă „Tarnish", dar căzu.

Disperată, părăsește New-Yorkul chiar în seara insuccesului și vine la Philadelphia spre a se tângui lui Deeter de înfrângerea suferită.

Sufletul ei plutia într'o prăpastie fără fund. Cariera i se terminase mai înainte chiar de a începe. Era distrusă. Deeter râse însă de descurajarea ei, pentru a-i da curaj și-i propuse să studieze rolul împreună. Actrița repetă iar și iar scenă după scenă, analizând emoțiile eroinei, trăindu-le, interpretându-le magistral. Când mijia de ziuă, era frântă de oboseală, dar vibra de un sentiment de triumf. Reveni la New-York, unde făcu o nouă încercare și rolul a rămas al ei! Din clipa aceea succesul i-a fost asigurat, iar numele ei a căpătat proeminență în ochii publicului.

Ann Harding mai apelează încă și acum la Jasper Deeter, pentru sfaturi și inspirație. El e omul care i-a reînoit întotdeauna curajul, care i-a dat o idee exactă asupra valorilor dramatice. Influenței lui Jasper Deeter datorește Ann Harding femeea, pe Ann Harding actrița— și cariera ei.

Doi bărbați au ridicat-o pe Mica Janet Gaynor, pe culmea unde se găsește astăzi: tatăl său vitreg „Jonesy" și Herb Moulton, fost într'o vreme directorul unei publicații cinematografice ce apărea la Los Angeles. Intre ei, tânăra actriță începe să urce cu hotărîre; unul îi da acea încredere în sine, de care avea atâta nevoie în acele zile de descurajare ale începutului, — când îi se părea că va fi nevoită în cele din urmă să-și petreacă restul vieței înaintea unei mașini de scris; iar Moulton, care dispunea de oarecare influențe, se sbătu, se strădui, făcând să i se dea șanse ce depășeau cu mult experiența debutantei.

Moulton și Janet erau îndrăgostiți. Petreceau o mare parte din timp împreună. El a fost omul care i-a dat un ajutor efectiv; intervențiilor lui își datorește ea cel mai mare rol al carierei sale, rolul Dianei din „Seventh Heaven" (Al șaptelea Cer). Cu această realizare își câștigă un loc de frunte în cariera pe care și-o alesese și azi nu mai are nevoie de sprijinul nimănui.

Modul în care Ruth Chatterton a fost lansată de către Henry Miller ar putea face subiectul unui roman. Trăia împreună cu mama sa la New-York, necunoscută, îndurând cea mai neagră mizerie, iar șansa părea s'o ocolească cu persistență. Nimic nu-i îngăduia să întrevadă succesele de mai târziu; înfrângerile și decepțiile îi ațineau calea. Intr'o zi, Henry Miller îi vorbi la telefon, răspunzând cererii pe care ea o făcuse pentru acordarea unui rolișor într'unul din filmele sale, și impresionat de vocea dulce și vibrantă a interlocutoarei sale, îi spuse să se prezinte imediat la repetiție.

Din momentul acela, ascensiunea ei începe și continuă fermă, sub ochii și sfaturile maestrului care o descoperise, dând pe marea Chatterton ce se înlănțue cu „*Open Sesame*" de numele lui Miller. Și când relațiile lor luară sfârșit și Ruth Chatterton veni la Hollywood pentru a o lua dela capăt — tot un bărbat o ajută să se ridice.

Emil Janings, care era în căutarea unei partenere pentru filmul său „The Way of All Flesh", pledă pentru ea, o ceru cu stăruință, până când determină pe regisori s'o angajeze. Cu această ocazie, actrița își restabili reputația. Fața de rezonanța și frumusețea vocei sale, vocile celorlalte vedete ale filmului păreau cu totul searbede. Redeveni „*marea Chatterton*", dar într'un mediu nou.

Clara Bow mai e încă ferm convinsă că dacă B. P. Schulberg n'ar fi crezut cu atâta putere în talentul ei, mica dansatoare din Brooklyn n'ar fi ajuns niciodată ceeace este astăzi.

Cât despre Norma Shearer — puțini contestă că succesul de astăzi al acestei actrițe, e opera tânărului ei soț Irving Thalberg. Ingenua drăguță dar întrucâtva incoloră, a dat naștere ciudatei apariții de o frumusețe atât de spirituală, pe care o admirăm acum pe ecran. Scenariile sale au fost alese cu grijă; turnările, ar fi putut servi de model maeștrilor operatori, toaletele și montările filmelor ei, ireproșabile. Norma Shearer e una din cele mai inteligente femei ale Hollywoodului — dar asta nu e destul pentru a ajunge vedetă. Irving Thalberg i-a insuflat prin ajutorul său efectiv, o încredere în sine care a făcut să iasă din crisalida unui fluture — ce-i drept, superb, — personalitatea de astăzi a Normei.

Gloria Swanson își datorește cariera primilor ei trei bărbați. Astfel primul a fost Wallace Berry, care interpreta roluri de: servitoare voinice în filmele dela începutul industriei cinematografice. El aduse pe Gloria la Hollywood, asigurându-i aci existența. Acesta fu primul pas către faimă.

Bogatul Herbert Somborn, cel de al doilea soț al ei, dădu Gloriei o formă nouă, o cizelare care o puse în situația de a dobândi mai târziu un titlu francez de noblețǎ. La nașterea fiicei lor, Gloria, Hollywoodul se crezu înaintea unei căsnicii perfecte. Se părea că viitoarea marchiză atinsese culmea carierei sale. Avea un loc bine definit pe ecran, iar viața sa domestică se desăvârșise prin venirea pe lume a copilului. Poziția ei socială era solidă. Dar Gloria avea o nuanță de trufie. Jocul său era lipsit de spontaneitatea și entuziasmul ce caracterizează pe marea actriță.

Și atunci cea de a treia căsătorie — prin însuș faptul grandoarei sale — îi dădu simplicitate și jocul său căpătă prin aceasta, mai multă valoare. Ca soție a Marchizului Henry de la Falaise et de la Coudraye, actrița atinge cele mai înalte culmi.

Marlene Dietrich — obscura actriță germană lansată de Joseph von Sternberg, a fost adesea comparată cu o lăută pe care degetele experte ale acestuia, improvizau minunate melodii. Asta e perfect adevărat! Numele Marlenei n'ar însemna astăzi nimic, fără descoperitorul ei. Sternberg a văzut-o pentru prima dată într'un mic rol, pe scena unui teatru berlinez. I se păru că promitea. O aduse la Hollywood și astăzi e cel mai eloquent exemplu de suprematie, câștigată cu ajutorul unui bărbat.

JAMES GRAY

MARELE NOSTRU CONCURS DE VITRINE

Vitrinele magazinului „PINÉ" str. Sf. Nicolae Şelari (No. 29, 30).

Două din vitrinele marelui magazin de mătăsărie şi confecţii „AU BON MARCHÉ" str. Lipscani (No. 11, 12).

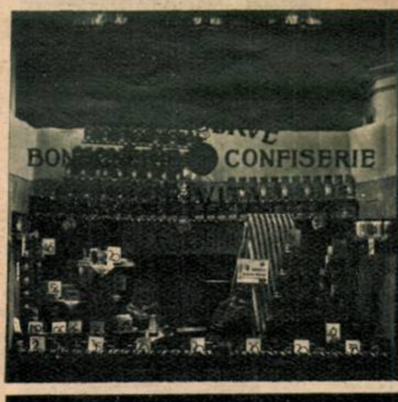

St. sus: *Una din vitrinele marelui magazin de coloniale şi delicatese „CONSUMUL ATHENÉE PALACE" din calea Victoriei 94. (No. 123, 124).*

Dr. sus : *Eleganta vitrină a parfumeriei „LEGRAIN" din str. Smârdan. (No. 94).*

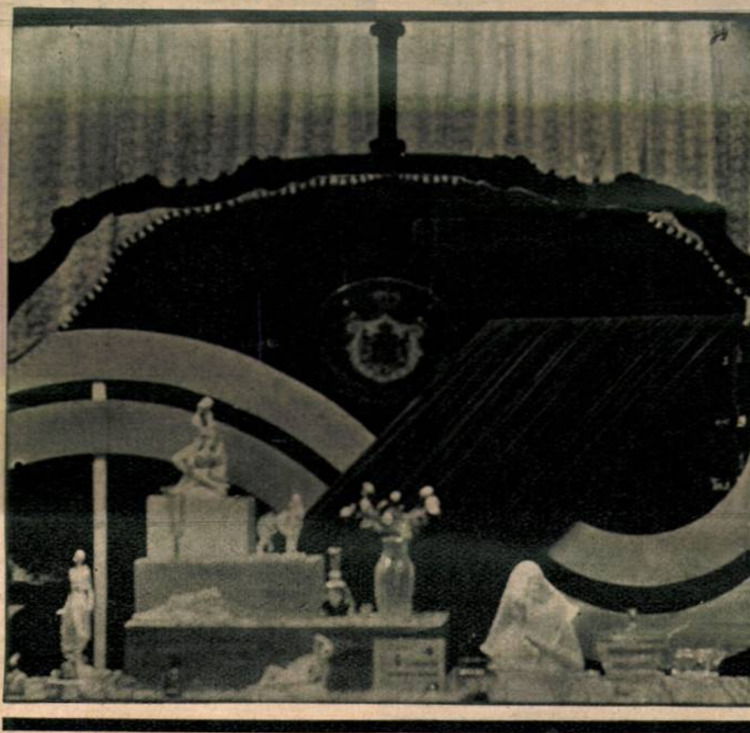
Jos: *Una din vitrinele magazinului de porcelanuri „ROSENTHAL", din calea Victoriei (No. 63).*

Sus: *Vitrina magazinului „FIGARO" (ciorăpărie şi articole de lingerie) din str. Lipscani (No. 6).*

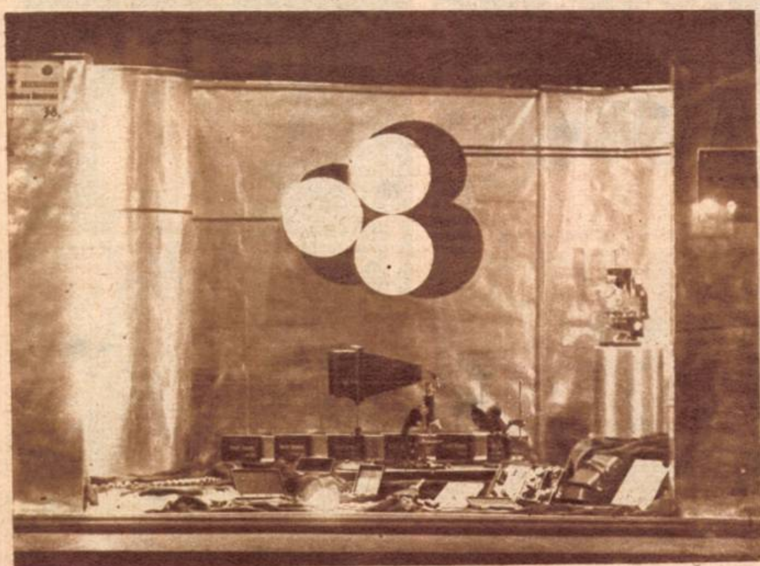
Stânga: *Vitrina fabricei de conserve ŞTEFĂNESCU-„GRIVIŢA" sucursala din str. Academiei 6, (No. 127).*

Fotografii „RAMACHER." Episcopiei 5

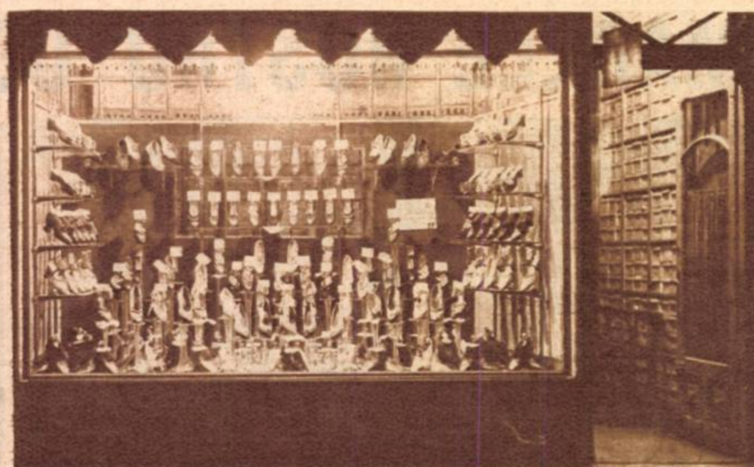
Sus: *Vitrina magazinului „JOSEFINA DEMETER", (broderii) din str. Regală (No. 91).*

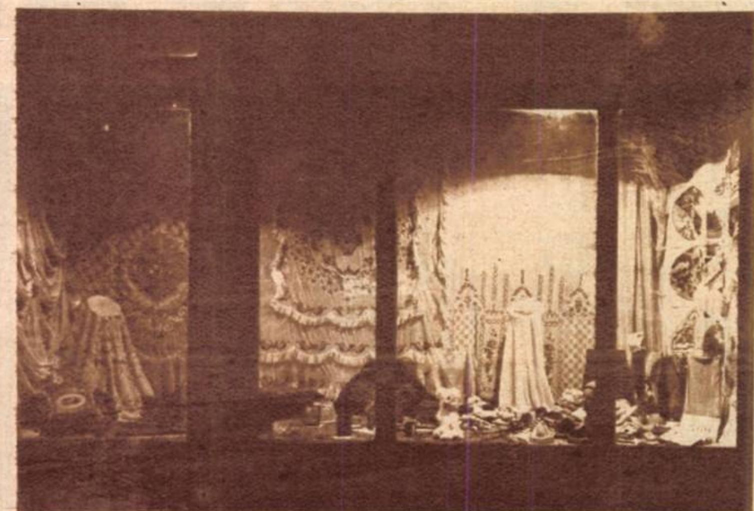

In cele două fotografii de mai sus şi în cea din stânga, vedem trei din admirabilele vitrine ale marelui magazin „CARTEA ROMÂNEASCĂ", din Bd. Academiei (No. 37, 38, 39).

Sus: *Excelenta vitrină a magazinului de încălţăminte pentru domni şi doamne „LEONARD" din str. Smârdan 30. (No. 97).*

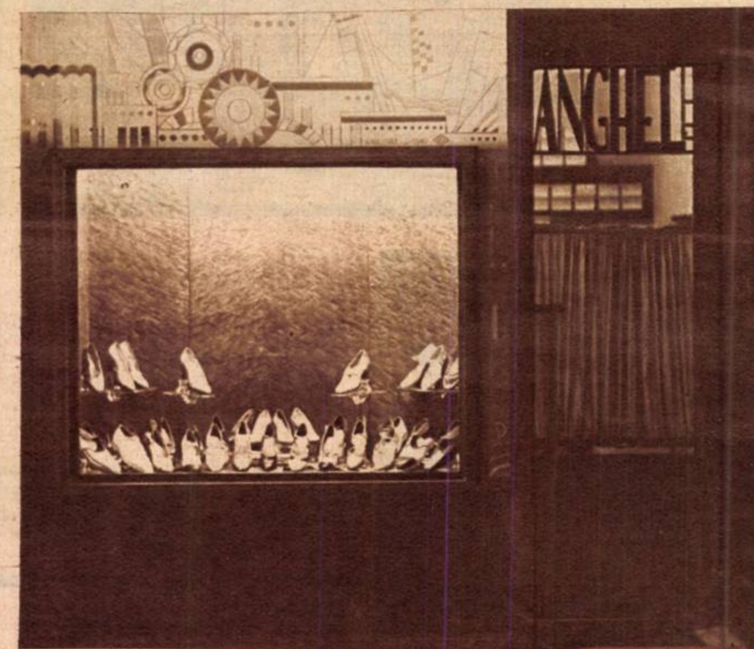

Sus: *Vitrina tapiseriei „WEISZ & Co." din Timişoara, sucursala Bucureşti, str. Doamnei 4 (No. 81).*

Dreapta: *Originala vitrină a marelui magazin „ARGINTĂRIA PHORZHEIM" (tacâmuri şi obiecte de cadouri) din str. Colţei 6. (No. 26).*

Jos: *Vitrina elegantă a magazinului de încălţăminte „ILIE ANGHEL" din calea Victoriei 65 (No. 100).*

RATACIT prin UNIVERS

ROMAN FANTASTIC DE RUDYARD MULLTON

10)

Tratând minereul Alfa, după metoda pe care o indic, pentru technicieni în anexa, ce formează cele trei file dela urma acestui carnet...

— *„Dă-mi voe — întrerupse Walton. — Este de observat că din caet lipsesc cele trei file dela urmă, adică tocmai anexa care conține secretul descoperirei lui Gamark".*

— *„Așa este — răspunse Ternynk. — După constatările poliției, rezultă că aceste file au fost rupte de unul din exploratorii în mâna cărora a căzut acest caet, și care-au plecat spre Noua Zeelandă, pentru a regăsi minereul lui Gamark. Pe acel explorator îl chema Tompson Brook, și el a rupt acele file, de teamă să nu-i fie furate. Le purta mereu asupra sa, și probabil că au pierit odată cu cei doi exploratori, în catastrofa provocată de vulcanul, care i-a înghițit. Dar poate că din cele ce urmează în acest caet, vom putea reconstitui formulele chimice, pierdute. Așadar, să citim mai departe destăinuirile lui Gamark:*

Tratând minereul Alfa, după metoda, pe care o indic, pentru technicieni, în anexa, ce formează cele trei file dela urma acestui caet, la temperatura arătată acolo, în combinație cu substanțele și în proporțiile, ce sunt menționate, am dat peste un corp nou, de culoarea alburie a aluminiului. Era o massă ce părea metalică, și care, răcindu-se, a devenit compactă. Dar când am voit s'o scot din creuzetul în care o produsesem, s'a întâmplat o adevărată minune. In adevăr, ca s'o pot desprinde, am spart creuzetul și am voit să pun pe masa mea de lucru acel corp nou, care luase forma afundului vasului, în care îl produsesem. Atunci, a intervenit desigur voința lui Dumnezeu, ca eu să fiu alesul lui și să asist cel dintâi la acel fenomen unic pe lume.

Evident, a sparge un vas poros, și a-i răsturna conținutul pe masă, nu e deloc un fapt uimitor. Dar scena petrecută în acel moment, a fost fără precedent în lume.

Indată ce materia aceea alburie, s'a descleștat din cioburile creuzetului, și a devenit liberă, s'a suit brusc în tavan. Ce o atrăgea acolo? Cărei forțe misterioase răspundea acest fenomen neînțeles? Corpul nou, ca o mare monedă de metal, se lipise de tavan. La început, nu mi-am dat seama unde dispăruse. El se înălțase cu o viteză atât de mare, încât în momentul ciocnirei, din tavanul lovit mi s'a scurs pe cap moloz și praf. Corpul acesta nou, a rămas fixat pe tavan, iar privirile mele, uimite au rămas fixate la el. Eram uluit de această minune, pe care nu mi-o puteam explica. Un corp solid, care înfrânge gravitatea, și se înalță în sus, deși este mult mai greu decât aerul! După ce mi-am revenit, am căutat să mă reculeg și să-mi explic științificește fenomenul. Nu a fost tocmai ușor. Primele ipoteze, primele gânduri ce mi-au trecut prin cap, era că acest corp se lăsa, în anumite condițiuni, atras de o forță de atracție necunoscută până acum pe pământ, și care ar fi fost deci mai puternică decât forța de gravitație a pământului. Nu mai e nevoe desigur să vă lămuresc, că un corp lăsat liber în spațiu, cade pe pământ, deoarece este atras de acea forță, care se numește gravitație. Toate corpurile sunt atrase astfel, spre centrul pământului, și deaceea, deși pământul este rotund, oamenii și lucrurile de pe acest glob, rămân lipite de el. Dar cine nu cunoaște experiența cu mărul lui Newton? Și cine nu știe, din liceu, că o bucată de plumb, închisă alături de un fulg, într'un tub în care s'a făcut vid, cade în acelaș timp cu fulgul la pământ. Am crezut deci la început, că toate corpurile de pe pământ, afară de massa produsă, în mod chimic, de mine, erau atrase numai de forța de gravitație a pământului, dar că ar putea să existe undeva, în univers, un focar de atracție a cărui forță atractivă se manifestă asupra corpului cel nou, inventat de mine, mai puternică decât forța de gravitație a pământului.

Pe când făceam toate aceste reflecții, m'am gândit să dau un nume nou massei de culoarea aluminiului, pe care o descoperisem. Am numit acest corp, Alfa, după numele minereului, din care îl extrăsesem.

Nu mi-a trebuit mult însă, ca să-mi dau seama că ipotezele mele cu focarul necunoscut de atracție, din univers, sunt cu totul eronate. Așa este omul: caută totdeauna explicații complicate, pentru cele mai simple fenomene. Nu era în adevăr vorba de un focar exterior de atracție, specială, extraordinară de puternic, pentru unele corpuri și de o atracție nulă pentru altele, ci corpul cel nou, Alfa 2, avea pur și simplu proprietatea de-a nu se supune legilor de gravitație ale pământului. Veți spune, dacă e vorba de legi, atunci toate corpurile trebue să li se supună. Nu este așa. Corpul acesta este un corp rău conducător de gravitație, un izolant al gravității, la fel cum există corpuri rele conducătoare de căldură, sau de electricitate. Mi-am dat

seama că nu era nimic supranatural, în experienţa, care la început mă uimise atât de mult.

Am încercat atunci şi alte experienţe, cu Alfa 2. M'am urcat pe o scară, ca să desprind din tavan discul de metal nou, ce se lipise acolo. Mi-am dat seama că acest corp se ridicase până în tavan, pentrucă deasupra acestei plăci căzuse un ciob din vasul poros, ciob care se afla între corp şi între tavan. Acest mic amănunt, mi-a explicat perfect ceeace se produsese.

Corpul Alfa 2 este primul izolator de gravitaţiune terestră şi universală, şi poate unicul care se cunoaşte pe lume. In adevăr, acest corp nu este atras de forţa de atracţie a pământului. Am desprins massa Alfa 2, din tavan, am dat la o parte ciobul de deasupra, şi dorind să asvârl pe masă, materia cea nouă, ea s'a oprit la mijlocul traectoriei în aer, şi a rămas fixată în spaţiu, fără să fie aşezată pe nici un alt corp, sau susţinută de altceva. Am mutat acest corp în aer, în mai multe puncte. El se menţinea singur acolo unde-l aşezam. Acest fapt dovedia presupunerea mea, că forţa de gravitaţie nu se exercita asupra corpului Alfa 2. L'am aşezat apoi pe diferite obiecte de lemn, de metal, etc. Discul rămânea acolo. Am pus însă deasupra lui o placă de metal, fixând-o de disc cu un şurup. Imediat, atât această placă, cât şi discul de Alfa 2, de desubtul ei, au sburat în tavan. Am pus deasupra lui, plăci de lemn şi de alte materii, şi discul transporta cu o viteză foarte mare, toate aceste obiecte, în tavan.

Aceste experienţe, dovedesc că discul de Alfa 2, este un izolator, care opreşte forţa de atracţiune a pământului, de-a se manifesta dincolo de el. Deaceea, când punem o placă de metal deasupra unei plăci de Alfa 2 aceste două corpuri se ridică în sus, deoarece placa de metal nu mai este atrasă de pământ, deci nu mai cade în jos, ci va fi atrasă de forţele de gravitaţiune ale altor planete.

CAPITOLUL XVI

IN INFINIT

După o pauză, comisiunea urmă cu cititul Jurnalului lui Gamark:

Inţelegând dela început, ce aplicaţiuni practice importante ar putea să aibe descoperirea mea, am ţinut totul în mare secret, şi am început să mă gândesc la aceste aplicaţiuni practice. Primele posibilităţi care mi-au venit în minte, au fost acelea ale unei călătorii interparlamentare. In adevăr, proprietăţile corpului Alfa B., se pretau de minune unei ascensiuni înalte, până la limita atmosferei şi chiar dincolo de această limită.

Rămânea numai de inventat un dispozitiv practic, vehiculul, în care un om să poată lua loc. Am făcut planurile unui fel de balon, am cheltuit tot ce mai aveam, şi am reuşit să construesc, împreună cu câţiva mecanici, de încredere, într'un hangar izolat, această nouă aeronavă. Balonul meu se compunea din două emisfere, cu faţete, şi era făcut din mătase tare, pe o osatură foarte solidă.

Ajungând cu citirea la acest punct, savantul Ternyk, care după cum se ştie, făcea parte din comisia pentru cercetarea acestui manuscris, întrerupse lectura, ca să amintească celorlalţi membri ai comisiunii, că şi cei doi exploratori, Brock şi Homberg, cari descoperiseră cei dintâi caetul, însărcinaseră uzinele Wallton Siderurgic Trust, cu construirea a două emisfere ciudate.

— „Aşa dar — continuă Ternynk — aceste emisfere trebuiau să formeze aeronava imaginată de Gamark. Cei doi exploratori însă, urmau să prezinte după întoarcerea lor din Noua Zeelandă, cantităţile necesare, de Alfa 2, pentru desăvârşirea balonului".

După aceste lămuriri, continuă cu citirea caetului lui Gamark.

Suprafaţa acestui balon era formată din faţete, de care se puteau fixa plăci mobile din Alfa 2. Aceste plăci aveau o grosime foarte redusă, şi printr'un dispozitiv special, erau mobile pe diametrul lor. Tot dispozitivul putea să funcţioneze, mişcat de-un mecanism din interiorul sferei, fără să fie nevoe să se deschidă această sferă. De fapt, balonul nu era sferic, ci un dodecaedru romboidal. Se deosebia de asemeni de baloanele obicinuite, prin faptul că era un balon cu pereţi total solizi. Scheletul său era rigid, şi învelit cu mătase ţesută cu fire de oţel, ca să nu crape la colosalele presiuni din vid. In adevăr, cu acest vehicul, intenţionam să mă ridic în cele mai înalte regiuni ale stratosferei, acolo unde începe vidul interplanetar. Aşa dar, această imensă sferă, avea pe dinafară, ca nişte solzi, acele plăci de Alfa 2. E uşor de înţeles ceeace imaginasem. Plăcile acestea fiind rău conducătoare de gravitaţie, cu alte cuvinte interceptând gravitaţia pământului, era suficient ca, prin mecanismul arătat mai sus, să pun în poziţie orizontală, pe cele de sub balon, pentru ca întregul aparat să se înalţe vertiginos, căci în acelaş timp puteam să aşez plăcile de deasupra balonului în poziţiune verticală, pentru a nu se lăsa influenţate de atracţiunile universului, forţe ce ar fi căzut deasupra sferei.

După ce-am închis în acest vehicul aerian, toate instrumentele şi aparatele necesare, maşinile de fabricat oxigen, precum şi provizii în cantitate suficientă, am început montarea plăcilor. Bine înţeles, avusesem mai întâi grija, să leg balonul cu un puternic cablu vegetal, de pământ. De această frânghie legasem un fitil special, la o distanţă oarecare de balon, învelind cablul în substanţe inflamabile. Toate aceste operaţiuni le făcusem în mare taină, iar în ziua fixată, m'am închis în sfera de Alfa 2., după ce-am dat foc fitilului. Când frânghia de care era legat balonul a ars, vehiculul meu ţâşni vertiginos în sus. De această viteză extraordinară, mi-am dat seama numai în primele momente, prin aceea că vedeam pământul coborându-se şi casele sau pomii de pe el, micşorându-se din ce în ce mai mult. In adevăr, printre plăcile de Alfa 2. sfera mea era prevăzută cu ochiuri de geam gros, cum au vapoarele, de unde puteam vedea ceeace se întâmplă în spaţiul din jurul meu. Faptul că experienţa aceasta extraordinară mi-a isbutit, nu m'a uimit de loc, deoarece, cunoscând şi stabilind dinainte proprietăţile speciale ale materiei Alfa 2., era o imposibilitate ca vehiculul construit de mine, să nu se înalţe în stratosferă. Deşi am păstrat tot timpul călătoriei mele, poziţia normală a pământenilor, adică în picioare, totuş, comparativ cu poziţiunea unor astre, îmi dădeam seama că balonul se învârteşte încet, şi în jurul propriei sale axe, nu numai că se înalţă. Vedeam de asemeni pământul mişcându-se. Am avut impresia la un moment dat, că plutesc în spaţiu, fără a înainta în nici o direcţie. Poate că în acel moment nu mai suferiam influenţa atracţiunei nici unui astru. Inchizând sau deschizând oblonaşele de Alfa 3., de pe suprafaţa sferei, simţiam oarecari zguduiri, ceeace dovedia că acest fapt acţiona asupra vehiculul meu, nu numai ca un motor, dar şi ca o cârmă. Din nou am avut o oprire bruscă. E inutil să vă spun că toată această călătorie a durat un timp îndelung. După primele ore de ascensiune, în jurul sferei mele, s'a făcut un întuneric

(Sfârşitul în numărul viitor).

Jocurile realității

Problema VI-a

(Careul magic)

7 3 3 3 9 3 3 3 7

7
3
3
3
9
3
3
3
7

BAZA 114 — BAZA 126

BAZA 120 — BAZA 132

Cu primele 81 numere se poate constitui un careu magic cu baza de 369, având în interior patru careuri magice de 9 numere cu pozițiile și bazele indicate. Se dă, în plus, pentru fiecare linie numărul numerelor fără soț.

Ing. M.

AVIZ

Cu acest număr, concursul s'a terminat. Deslegările din nr. 280—283 se primesc până la 10 Iulie, împreună cu cupoanele respective. In afară de aceasta, socotind că majoritatea cititorilor noștri s'au inițiat suficient în tainele *rebusului*, vom trece, în numărul viitor, asupra altor categorii de jocuri: PALINDROMUL și LOGOGRIFUL.

Fiindcă aceste jocuri nu cer decât prea puțin spațiu, se va publica de fiecare dată, și câte o problemă de cuvinte încrucișate. Concursul acesta va avea durata obicinuită: va ține toată luna Iulie.

Prof. MANCHE D'Y

V-a

C O L
O A B I
M T
S E
P S T C A
A O R

Pornind din colțul de sus din stânga, luați câte o literă din fiecare compartiment, mergând astfel fără întrerupere (sărituri) până la sfârșit, când va rămâne o singură literă pe dinafară.

Veți forma, din primele șase litere, un cuvânt românesc; reținând ultimile lui litere și adăogând apoi încă trei din cele care vor mai veni la rând, veți forma alt cuvânt, ș. a. m. d.

Veți găsi, în toate, cinci cuvinte românești înlănțuite, având fiecare câte șase litere.

CUPON DE JOCURI

No. 283

Numele și pronumele ....

....

Adresa ....

Bon No. 14

pentru premiile de 50.000 lei

Numele ....

Adresa ....

....

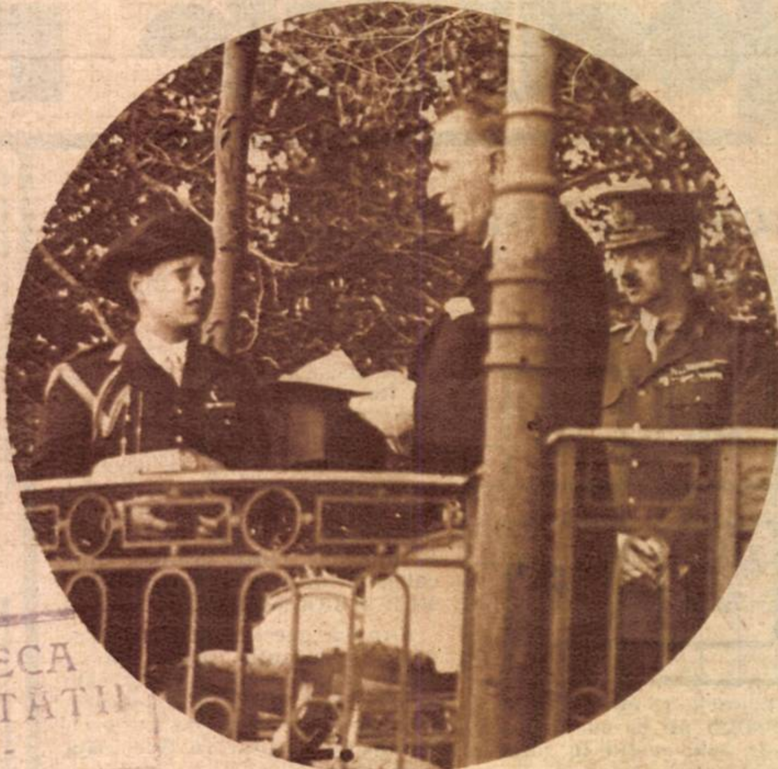
Tăiați și păstrați acest bon spre a-l trimite împreună cu cele'alte ce vor mai apărea, la sfârșitul concursului.

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.

Redacția și Administrația: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.

Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul" S. A.

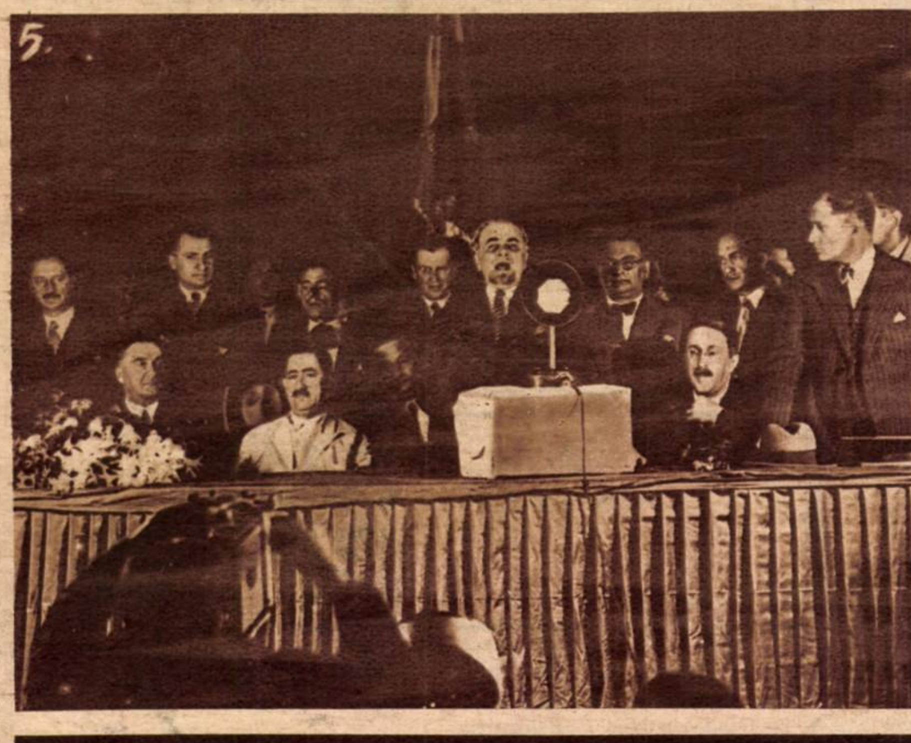
Sus: *Duminică s'a alergat la Băneasa „Marele Premiu Regal", care a fost câştigat de* Nansuc.

Dreapta în medalion: *Marele Voevod Mihai asistând din tribuna regală la „Premiul Regal", care s'a disputat Duminică.*

Jos: *Nansuc, câştigătorul, trecând potoul.*

Sus: *Partidul Naţional-Ţărănesc a ţinut Duminică o mare întrunire în Capitală, manifestaţie la care a luat parte o mulţime enormă. In fotografia noastră, un aspect al bulevarăului Elisabeta, în faţa cinematografului „Vox";* st. jos: *D. Dem. Dobrescu, primarul general al Capitalei, ţinându-şi discursul.*

Jos: *D. Roger Auboin, consilier technic al Băncii Naţionale, a sosit în Capitală.*

